

Dr hab. Piotr Horosz, prof. UEK
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
Instytut Prawa

**Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Dągmary Anny Uhryn pod tytułem
„Status prawny doradcy restrukturyzacyjnego w prawie
restrukturyzacyjnym i upadłościowym”, napisanej pod kierunkiem dr hab.
Joanny Kruczałak-Jankowskiej, prof. UG**

1. Recenzowana rozprawa, w myśl założenia Autorki, ma na celu podjęcie próby określenia statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego w prawie restrukturyzacyjnym i upadłościowym (s. 15 dysertacji). Status ten, jak słusznie wskazuje Doktorantka, charakteryzuje się złożonością, związaną z zespoleniem w tej instytucji zagadnień związanych z pełnieniem przez doradcę restrukturyzacyjnego określonych przez ustawodawcę funkcji w postępowaniach upadłościowych i postępowaniach restrukturyzacyjnych, a zarazem ze świadczeniem przez niego usług doradztwa restrukturyzacyjnego (s. 15 dysertacji). Doradca restrukturyzacyjny może zatem działać zarówno w sferze publicznoprawnej, jak i prywatnoprawnej, co pociąga a sobą szereg istotnych pytań, zarówno o charakterze teoretycznoprawnym, jak i związanych z interpretacją statusu prawnego doradcy w praktyce obrotu. Podkreślić należy, że instytucja doradcy restrukturyzacyjnego, w swej obecnej postaci, wprowadzona została do polskiego systemu prawnego dopiero z dniem 1 stycznia 2016 r., stanowi zatem konstrukcję stosunkowo nową, choć – jak słusznie podnosi Doktorantka w jednej ze sformułowanych w dysertacji hipotez badawczych – kształtowała się ona w istocie na przestrzeni wielu lat, głównie jako instytucja syndyka masy upadłości (s. 16 dysertacji).

Podjęta przez Doktorantkę tematyka jest bardzo aktualna - zwłaszcza zważywszy na liczbę prowadzonych postępowań upadłościowych i postępowań restrukturyzacyjnych – a przy tym, z tego samego względu - istotna z praktyki obrotu gospodarczego. Zagadnienie statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego w prawie upadłościowym i prawie restrukturyzacyjnym kryje przy tym w sobie, jak już zaznaczono, wiele istotnych kwestii prawnych, zarówno teoretycznych jak i praktycznych, zasługujących na pogłębioną refleksję i analizę ze strony doktryny prawniczej.

Ze względu na wyżej podkreśloną aktualność i ważkość problematyki dotyczącej statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego w prawie upadłościowym i prawie restrukturyzacyjnym, dokonany przez Doktorantkę wybór tematyki rozprawy doktorskiej zasługuje na pełną aprobatę. Zakres przedmiotowy dysertacji uznać należy za gruntownie przemyślany – nie nasuwa on, w opinii recenzenta, uwag krytycznych.

Warto również podkreślić, że jak dotąd brak jest w polskiej literaturze przedmiotu opracowania o charakterze monograficznym, omawiającego kompleksowo zagadnienie statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego w prawie upadłościowym i prawie restrukturyzacyjnym. Istniejące publikacje mają bądź charakter artykułowy, bądź też dotyczą ogólnie zagadnień z zakresu prawa upadłościowego lub prawa restrukturyzacyjnego (podręczniki, komentarze, etc.), omawiając w tych ramach także funkcje doradcy restrukturyzacyjnego, nie zawierając jednak, z natury rzeczy, kompleksowej i wyczerpującej analizy jego statusu prawnego. Recenzowana rozprawa doktorska ma więc charakter nowatorski, wypełniając istniejącą w nauce prawa w tym zakresie lukę. W konkluzji stwierdzić należy, że zarówno sam wybór tematu rozprawy doktorskiej, jego ujęcie, jak i celowość monograficznego opracowania podjętej problematyki nie budzą wątpliwości recenzenta.

2. W obszernym wstępie pracy Autorka jasno i jednoznacznie przedstawiła założenia i przedmiot dysertacji, a także sformułowała kluczową tezę pracy, w myśl której doradca restrukturyzacyjny jest podmiotem prywatnym wyposażonym w prerogatywy o charakterze publicznoprawnym w toku postępowań restrukturyzacyjnych i upadłościowych (s. 16 dysertacji). Dla celów dogłębnej analizy i weryfikacji postawionej tezy, ze względu na złożoność problematyki dotyczącej instytucji doradcy restrukturyzacyjnego, Doktorantka sformułowała następnie sześć hipotez badawczych (s. 16 – 17 dysertacji), koncentrujących się głównie wokół współwystępowania w

ramach statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego elementów o charakterze publicznoprawnym i prywatnoprawnym. By usystematyzować problematykę związaną z tematyką dysertacji Autorka sformułowała także 14 szczegółowych pytań badawczych (s. 17 – 18 dysertacji), mających w założeniu pomóc w zgłębieniu omawianych zagadnień, który to cel w opinii recenzenta został osiągnięty. Tak dokładne i rozbudowane formułowanie hipotez badawczych i pytań szczegółowych nie jest zbyt często spotykane w rozprawach doktorskich, jednak, zdaniem recenzenta, nie należy tego traktować jako wady dysertacji. Wręcz przeciwnie, ich jasne i szczegółowe sformułowanie przez Doktorantkę już na wstępie rozprawy pozwala na precyzyjne poprowadzenie toku wywodu i przejrzyste przedstawienie wyciąganych w ramach pracy wniosków.

3. W recenzowanej rozprawie Doktorantka sprawnie posługuje się kilkoma metodami badawczymi, które omawia we wstępie pracy (s. 19 – 22 dysertacji). Dominującą metodą zastosowaną w treści rozprawy jest metoda dogmatycznoprawna, polegająca na językowej i logiczno-analitycznej interpretacji przepisów prawa upadłościowego i prawa restrukturyzacyjnego a także ustawy o licencji doradcy restrukturyzacyjnego. Autorka sprawnie posługuje się również metodą historycznoprawną, odwołując się do regulacji dotyczących zawodu syndyka masy upadłości, który został, jak słusznie wskazuje Doktorantka, niejako zastąpiony zawodem doradcy restrukturyzacyjnego. Omówienie genezy instytucji doradcy restrukturyzacyjnego pozwala na wyczerpującą analizę jego obecnego statusu prawnego w prawie upadłościowym i prawie restrukturyzacyjnym, jest także uzasadnione treścią części sformułowanych przez Autorkę hipotez badawczych. Mocną stroną pracy stanowią również badania instytucji doradcy restrukturyzacyjnego w aspekcie praktycznym, jako *law in action* – prowadzone przy wykorzystaniu metody empirycznej. W tym kontekście warto zwrócić zwłaszcza uwagę na szczegółową i bardzo ciekawą analizę wyników badań ankietowych, dokonaną przez Doktorantkę w rozdziale VIII rozprawy.

Autorka w swojej dysertacji ogranicza się zasadniczo do regulacji zawartych w prawie polskim, stosując metodę porównawczą w dość ograniczonym zakresie. Odwołania do rozwiązań stosowanych w systemach prawnych innych państw są dość skrótowe i z rzadka rozsiane w tekście rozprawy – jak na przykład wzmianka o stowarzyszeniach osób wykonujących w Niemczech zawód *Insolvenzverwalter* (zarządcy masy upadłościowej) – odpowiadający w pewnym stopniu zawodowi doradcy

restrukturyzacyjnego w prawie polskim (s. 85 dysertacji). Uzasadnione jest to w pewien sposób obszernością analizowanego materiału i przyjętymi założeniami badawczymi, niemniej jednak bardzo ciekawym elementem, stanowiącym niewątpliwie wartość dodaną recenzowanej rozprawy byłoby wykorzystanie metody prawnoporównawczej w szerszym zakresie, poprzez zamieszczenie w treści rozprawy odrębnego podpunktu zawierającego przynajmniej skrótowe omówienie sposobu uregulowania analogicznych instytucji w prawie insolwencyjnym wybranych państw – przy czym ciekawe zwłaszcza mogłoby być odwołanie się do rozwiązań stosowanych w tym zakresie w państwach systemu *common law*.

4. Struktura dysertacji jest, w opinii recenzenta, logiczna i przejrzysta, a także uzasadniona omawianą problematyką, dzięki czemu pozwala na płynne prowadzenie toku wywodu. Konstrukcja pracy wskazuje na jej gruntowne przemyślenie przez Doktorantkę i konsekwentną analizę podjętej tematyki pod kątem zweryfikowania sformułowanych na wstępie hipotez i udzielenia odpowiedzi na postawione w nim pytania badawcze. Dobrym zabiegiem jest rozpoczynanie poszczególnych rozdziałów od krótkiego, dotyczącego zawartej w nim problematyki wprowadzenia, a następnie domknięcie każdego rozdziału punktem zawierającym podsumowanie prowadzonych w nim rozważań, w formie analizy końcowej i wniosków częściowych.
5. Recenzowana rozprawa składa się, w warstwie merytorycznej, ze wstępu, ośmiu rozdziałów oraz wniosków końcowych. Zawiera także wykaz skrótów, bibliografię, zestawienie wykresów oraz zestawienie załączników.

W rozbudowanym wstępie Autorka przekonująco uzasadnia wybór tematu rozprawy doktorskiej, a także, jak już zaznaczono, przedstawia problem badawczy oraz formułując główną tezę pracy, a także formułuje hipotezy badawcze oraz formułuje pytania szczegółowe. Wskazuje także na zastosowane w rozprawie metody badawcze, oraz prezentuje strukturę pracy, zamieszczając krótkie omówienia treści poszczególnych rozdziałów dysertacji.

Rozdział pierwszy, zatytułowany „Ewolucja instytucji doradcy restrukturyzacyjnego”, ma głównie charakter historycznoprawny, stanowiąc zarazem wprowadzenie do problematyki instytucji doradcy restrukturyzacyjnego, poprzez zaprezentowanie jej istoty w kontekście historycznoprawnym. Rozważania prowadzone przez Doktorantkę w tym rozdziale, mają również prowadzić do potwierdzenia lub zaprzeczenia postawionej we wstępie hipotezy badawczej, w myśl której instytucja

doradcy restrukturyzacyjnego w istocie kształtowała się na przestrzeni wielu lat, głównie w postaci syndyka masy upadłości. W ramach tego rozdziału dokonano wskazania zmian, którym podlegały regulacje dotyczące doradców restrukturyzacyjnych, a także omówiono mechanizmy kontroli i nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad doradcami restrukturyzacyjnymi oraz przyszłe kierunki rozwoju instytucji doradcy restrukturyzacyjnego w polskim systemie prawnym, poprzez implementację regulacji zawartych w prawie UE.

W drugim rozdziale Doktorantka omawia teorie i pojęcia stanowiące punkt odniesienia do określenia statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego. Dotyczą one statusu prawnego syndyka w kontekście powstania instytucji doradcy restrukturyzacyjnego. Prowadzone analizy mają również pozwolić na ustalenie, czy doradca restrukturyzacyjny w postępowaniach upadłościowych i postępowaniach restrukturyzacyjnych powinien być traktowany jako funkcjonariusz publiczny, urzędnik, organ, czy uczestnik postępowania, a w efekcie – próby rozstrzygnięcia problemu przypisania doradcy restrukturyzacyjnemu statusu podmiotu prawa publicznego, czy też prawa prywatnego. Rozdział ten stanowi zarazem solidną teoretycznoprawną podbudowę dla rozważań prowadzonych w dalszych rozdziałach dysertacji.

W rozdziale trzecim Autorka koncentruje się na kwestii powołania doradcy restrukturyzacyjnego do pełnienia funkcji w konkretnym postępowaniu restrukturyzacyjnym. Układ rozdziału jest precyzyjny i bardzo logiczny. Autorka dokonuje najpierw w kolejnych punktach omówienia sposobu powołania doradcy restrukturyzacyjnego do pełnienia jego funkcji w poszczególnych postępowaniach insolwencyjnych – funkcji nadzorca układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu, nadzorca sądowego w postępowaniu układowym i przyspieszonym postępowaniu układowym, zarządcy w postępowaniu sanacyjnym, oraz syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym, a następnie kończy rozdział punktem zawierającym analizę porównawczą, co pozwala jej na wyciągnięcie wniosków cząstkowych, związanych ze sformułowanymi w pracy hipotezami i postawionymi na wstępie pytaniami badawczymi.

Podobnie przejrzysty, zasługujący na uznanie układ, przyjęty został przez Doktorantkę w kolejnych rozdziałach, czwartym i piątym, w których omówione zostały główne zadania i obowiązki doradcy restrukturyzacyjnego w poszczególnych

postępowaniach restrukturyzacyjnych oraz w postępowaniu upadłościowym, a także kwestia wynagrodzenia doradcy restrukturyzacyjnego związanego z pełnieniem przez niego określonej funkcji w danym postępowaniu insolwencyjnym. W rozdziałach tych Doktorantka dokonuje szczegółowej analizy objętych nimi zagadnień, w rozbiciu na poszczególne postępowania, zależnie od funkcji pełnionej w danym postępowaniu przez doradcę restrukturyzacyjnego, a następnie dokonuje analizy porównawczej i formułuje wnioski cząstkowe.

Rozdział szósty poświęcony został kwestii odpowiedzialności doradcy restrukturyzacyjnego. Doktorantka analizuje kwestię wymogu należytej staranności doradcy restrukturyzacyjnego, a następnie omawia poszczególne rodzaje ponoszonej przez niego odpowiedzialności – cywilnej i porządkowej – w rozbiciu na podpunkty, zależne od pełnionej przez doradcę w danym postępowaniu funkcji, a także analizuje zagadnienie odpowiedzialności karnej. Odnosi się również do kwestii odpowiedzialności doradcy restrukturyzacyjnego za działania osób trzecich, odpowiedzialności odszkodowawczej doradcy restrukturyzacyjnego będącego osobą prawną, oraz zagadnienia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej doradcy restrukturyzacyjnego – choć akurat w przypadku tego punktu można mieć wątpliwości, czy nie powinien on zostać włączony do punktu, w którym omówiona została sama odpowiedzialność cywilnoprawna doradcy restrukturyzacyjnego. Również ten rozdział został zakończony punktem zawierającym analizę porównawczą i wnioski cząstkowe.

W rozdziale siódmym omówiona została problematyka udziału doradcy restrukturyzacyjnego w postępowaniach sądowych, administracyjnych, sądownoadministracyjnych oraz przed sądami polubownymi. Również w przypadku tego rozdziału Autorka zastosowała przejrzysty i logiczny układ, związany z funkcją pełnioną przez doradcę restrukturyzacyjnego w danym postępowaniu restrukturyzacyjnym, bądź w postępowaniu upadłościowym, przedstawiając kolejno status nadzorcy układu w postępowaniach z jego udziałem, status nadzorcy sądowego, zarządcy i syndyka masy upadłości. Także w tym przypadku Doktorantka przeprowadza na końcu rozdziału analizę porównawczą i wyciąga trafne wnioski cząstkowe.

Bardzo ciekawy jest, mający charakter empiryczny, rozdział ósmy, w którym Autorka dokonuje analizy wyników badań dotyczących statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego, będących odzwierciedleniem opinii wyrażonych w trakcie badań

ankietowych przez samych doradców restrukturyzacyjnych. Zawarta w tej części dysertacji analiza wyników badań, oprócz części opisowej, została dodatkowo zilustrowana przy pomocy wykresów, co bardzo dobrze wpływa na przejrzystość prowadzonych rozważań i stanowi przejaw dbałości Doktorantki o logiczne i jasne przedstawienie toku wywodu i wyciąganych wniosków. Tę dbałość Autorki o klarowność prowadzonych rozważań warto podkreślić, gdyż jest ona widoczna w całej, bardzo przy tym starannie napisanej, pracy.

Zgodnie z deklaracją zawartą we wstępie pracy, badania przeprowadzone w rozdziale ósmym, posłużyły Doktorantce do podjęcia próby zbadania sytuacji prawnej doradcy restrukturyzacyjnego w praktyce (*law in action*), co, po porównaniu z wnioskami cząstkowymi sformułowanymi w wyniku analizy teoretycznoprawnej przeprowadzonej w poprzednich rozdziałach dysertacji, pozwoliło na sformułowanie przez Doktorantkę wniosków końcowych (stanowiących ostatni opisowy punkt rozprawy) i weryfikację przyjętej przez nią na wstępie dysertacji tezy badawczej.

Doktorantka wskazała we wnioskach końcowych na wynikającą z przeprowadzonej analizy, zarówno teoretycznoprawnej, jak i empirycznej, wyjątkową złożoność statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego (s. 422 dysertacji), związaną z różnym sposobem powołania doradcy restrukturyzacyjnego do pełnienia funkcji w poszczególnych postępowaniach restrukturyzacyjnych i w postępowaniu upadłościowym, oraz zróżnicowany, zależnie od rodzaju postępowania, zakres jego kompetencji. Za słuszny uznać należy, zdaniem recenzenta, sformułowany przez Doktorantkę na podstawie przeprowadzonej analizy wniosek, że niezależnie od dualistycznego charakteru instytucji doradcy restrukturyzacyjnego, w ujęciu całościowym jest on podmiotem prywatnym, wyposażonym w ramach postępowania restrukturyzacyjnych i upadłościowych w prerogatywy o charakterze publicznoprawnym (s. 422 dysertacji), potwierdzający przyjętą przez Doktorantkę na wstępie tezę badawczą. We wnioskach końcowych zostały również sformułowane przez Autorkę obszerne postulaty *de lege ferenda*.

Recenzowana rozprawa zawiera także obszerny wykaz literatury, wykaz wykorzystanych w niej aktów prawnych, oraz orzeczeń sądowych, a także zestawienia wykresów i załączników.

6. Recenzowana dysertacja napisana została dobrym językiem prawniczym, w sposób wskazujący na bardzo dobre opanowanie przez Doktorantkę zarówno techniki pisania

pracy, jak i umiejętności prowadzenia toku wywodu w sposób przejrzysty i konsekwentny. Podkreślić należy ponownie staranność Autorki przy pisaniu pracy, przejawiającą się zarówno w jej treści, jak i w konstrukcji. Doktorantka właściwie wykorzystwała dostępną literaturę przedmiotu, wykazując się dokładnością i dociekliwością w poszukiwaniu opracowań dotyczących omawianej problematyki. Dzięki temu zawarte w recenzowanej rozprawie twierdzenia Doktorantki zostały w bardzo dobrym stopniu poparte analizą piśmiennictwa, ale nie tylko – Doktorantka odwołała się także do poglądów judykatury oraz uwzględniła istniejącą praktykę obrotu, prowadząc rzetelne badania, których wyniki zanalizowała i przedstawiła w bardzo dobry sposób. W opinii recenzenta uznać zatem należy, że strona warsztatowa pracy nie nasuwa zastrzeżeń.

7. Przechodząc do oceny merytorycznej oraz oceny wartości naukowej recenzowanej rozprawy, podkreślić należy, że w opinii recenzenta powinna być ona bez wątpienia pozytywna. Przedłożona dysertacja zawiera bardzo rzetelnie przedstawione kompendium wiedzy o badanej konstrukcji prawnej, które, w zakresie objętym jej tematem, uznać należy za zupełne. Doktorantka wyczerpująco omawia mieszczące się w nim zagadnienia, umiejętnie łącząc rozważania o charakterze teoretycznoprawnym z badaniami empirycznymi poprzez analizę *law in action*. Dzięki tej analizie przedstawiona rozprawa, może mieć także duże znaczenie praktyczne, a zarazem stanowić cenną wskazówkę dla ustawodawcy co do pożądanego kierunku zmian przepisów regulujących status prawny doradcy restrukturyzacyjnego. Rozważania Autorki są solidnie osadzone w przywołanej w bogatych przypisach literaturze przedmiotu a jej twierdzenia i wnioski – precyzyjne i rzetelnie uzasadnione.

Z elementów oryginalnych dysertacji, decydujących o jej nowatorstwie i wartości naukowej należy tytułem przykładu wymienić w pierwszym rzędzie bardzo obszerną i szczegółową analizę historycznoprawną, dotyczącą zmian statusu prawnego syndyka, a następnie doradcy restrukturyzacyjnego (s. 31 i nast. dysertacji), która, poprzez swoją kompleksowość wyjaśnia genezę wielu obecnie obowiązujących w tym zakresie regulacji i powstających na ich gruncie wątpliwości. Znaczną wartość naukową mają także, w opinii recenzenta, zawarte w Rozdziale II rozważania autorki dotyczące sformułowanych uprzednio w doktrynie teorii określających status prawny syndyka i ich wpływu na teorie kształtujące status prawny doradcy restrukturyzacyjnego (s. 92 i nast. dysertacji). Z uznaniem podkreślić należy także wieloaspektowość podejścia

wykazanego przez Doktorantkę w Rozdziałach III i IV, gdzie bardzo sprawnie, wykazując bardzo dobry poziom przygotowania merytorycznego, analizuje zróżnicowanie statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego w poszczególnych postępowaniach restrukturyzacyjnych i w postępowaniu upadłościowym, zależnie od pełnionej przez niego w danym postępowaniu, determinowanej przepisami ustawy funkcji. Warto przykładowo zwrócić uwagę na rozważania dotyczące odmienności statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego pełniącego funkcję nadzorcy układu w porównaniu z sytuacją gdy doradca pełni funkcje nadzorcy sądowego, zarządcy lub syndyka masy upadłości (w związku z odmiennym sposobem jego powołania), omówienie zwracające uwagę na zróżnicowane natężenie cech publicznoprawnych, zależnie od pełnionej przez doradcę restrukturyzacyjnego funkcji – najwyraźniejszych w przypadku syndyka (s. 163 dysertacji), a także analizę porównawczą zadań realizowanych przez nadzorcę układu, nadzorcę sądowego, zarządcę i syndyka (s. 277 i nast. dysertacji).

Istotną wartość naukową, a przy tym znaczenie praktyczne, mają także bardzo szczegółowe rozważania Autorki dotyczące wynagrodzenia nadzorcy sądowego. Doktorantka w logiczny i przejrzysty sposób wyodrębnia i omawia poszczególne części składowe takiego wynagrodzenia (s. 289 i nast. dysertacji). Podobnie, jak w reszcie pracy Doktorantka wykazuje się przy tym rzetelnością prowadzonych badań i precyzją w konstruowaniu toku wywodu. Podobnie skrupulatnie zostały także wyodrębnione i przeanalizowane części składowe wynagrodzenia zarządcy w postępowaniu sanacyjnym (s. 300 i nast. dysertacji) oraz syndyka w postępowaniu upadłościowym (s. 315 i nast. dysertacji).

Z dużym uznaniem przyjąć także należy sformułowane przez Doktorantkę obszerne wnioski *de lege ferenda* (s. 422 i nast. dysertacji). Są one gruntownie przemyślane i jasno przedstawione, stanowiąc logiczne ukoronowanie prowadzonych w treści rozprawy rozważań. Ponownie podkreślić przy tym należy skrupulatność Autorki oraz precyzyjne prowadzenie toku wywodu. Przedstawione wnioski *de lege ferenda* uznać należy, w opinii recenzenta za trafne, a ich realizacja przez ustawodawcę mogłaby niewątpliwie rozstrzygnąć niektóre istotne wątpliwości pojawiające się na gruncie określenia statusu prawnego doradcy restrukturyzacyjnego, a także – poprzez stworzenie samorządu zawodowego doradców restrukturyzacyjnych (s. 424 dysertacji), wprowadzenie jednolitego kodeksu etyki wykonywania zawodu doradcy

restrukturyzacyjnego (s. 425 dysertacji) oraz wprowadzenie wymogu odbycia obowiązkowej „aplikacji” w celu uzyskania licencji doradcy restrukturyzacyjnego (s. 425 dysertacji), niewątpliwie wpłynęłyby korzystnie na sposób pełnienia przez doradców restrukturyzacyjnych ich funkcji w postępowaniach restrukturyzacyjnych i postępowaniu upadłościowym, podnosząc przy tym prestiż samego zawodu.

Nadmienić należy, że zdaniem recenzenta, podnosząc postulaty *de lege ferenda*, Doktorantka mogłaby także rozważyć w nich kwestię ewentualnej celowości nowelizacji art. 88 Kodeksu spółek handlowych, poprzez dodanie zawodu doradcy restrukturyzacyjnego do katalogu wolnych zawodów, uprawniających do bycia partnerem w spółce partnerskiej, zwłaszcza w kontekście regulacji art. 24 ust. 1 ustawy Prawo restrukturyzacyjne, dopuszczającej pełnienie funkcji nadzorcy albo zarządcą przez spółkę handlową, której wspólnicy ponoszący odpowiedzialność za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem albo członkowie zarządu reprezentujący spółkę posiadają licencję doradcy restrukturyzacyjnego, oraz która ma konto doradcy restrukturyzacyjnego w systemie teleinformatycznym obsługującym postępowanie sądowe. Nie zmienia to jednak ogólnej bardzo pozytywnej opinii recenzenta o trafności sformułowanych przez Doktorantkę postulatów.

8. Podsumowując niniejszą recenzję, uznać należy, że rozprawa doktorska przedstawiona przez Magister Dagmarę Annę Uhryn, zarówno ze względu na jej nowatorstwo, trafnie dokonany wybór tematu, bardzo dobry poziom prowadzonych badań, rzetelność dokumentacyjną, jak też sprawnie opanowany warsztat badawczy – zasługuje w opinii recenzenta na ocenę pozytywną. Wobec powyższego uważam, że recenzowana dysertacja spełnia wszystkie wymogi stawiane rozprawom doktorskim przez przepisy ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, dając tym samym podstawę do dalszego prowadzenia przewodu doktorskiego Magister Dągmary Anny Uhryn.

Dr hab. Piotr Horosz, prof. UEK

Kraków, 3 listopada 2024 r.